

STEFAN AHNHEM

Χ ΤΡΟΠΟΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ

μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

«Ο Θεός δεν παίζει ζάρια».
ΑΛΜΠΙΕΡΤ ΑΪΝΣΤΑΪΝ

Νωρίτερα, στο *Κίνητρο X*

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΗ αυτοκτονία του συναδέλφου του Χιούγκο Έλβιν, ο Φάμπιαν Ρισκ ανακαλύπτει κάποιες σημειώσεις στο γραφείο του στο αρχηγείο της αστυνομίας του Χέλσινμποργκ. Αυτές οι σημειώσεις δείχνουν ότι ο συνάδελφός τους, ο τεχνικός της Σήμανσης Ίνκβαρ Μολάντερ, όχι μόνο σκότωσε τον Έλβιν, αλλά κρύβεται και πίσω από κάποιους άλλους πρόσφατους φόνους. Ο Φάμπιαν ξεκινάει μυστική έρευνα για να διαπιστώσει αν είναι βάσιμες οι υποψίες του Έλβιν και εκεί που αρχίζει να ξεθάβει αδιάσειστες αποδείξεις για την ενοχή του Μολάντερ, συνειδητοποιεί ότι εκείνος τον έχει καταλάβει.

Την ίδια στιγμή, κάποιες φαινομενικά ασύνδετες συγχερές δολοφονίες διαπράττονται στο Χέλσινμποργκ και στις γειτονικές πόλεις. Οι εκτεταμένες έρευνες οδηγούν τελικά στη σύλληψη δύο δραστών. Αλλά κάτι δεν κολλάει και ο Φάμπιαν έχει διαρκώς την αίσθηση ότι τους ξεφεύγει κάποιο σημαντικό στοιχείο.

Η κόρη του Φάμπιαν, η Ματίλντα, έχει αναρρώσει από τον πυροβολισμό που δέχτηκε ενάμιση μήνα νωρίτερα, όταν ο δολοφόνος που προσπαθούσε να πιάσει ο Φάμπιαν διέρρηξε το σπίτι του. Το τραύμα όμως την έχει επηρεάσει βαθιά και ο Φάμπιαν δεν αναγνωρίζει την κόρη του στο κορίτσι που

επιστρέφει από το νοσοκομείο. Η σχέση του με τη γυναίκα του, τη Σόνια, έχει αρχίσει να βελτιώνεται, αλλά ακόμα του κρατάει μυστικά για όσα συνέβησαν όταν ο εραστής της αποδείχτηκε άλλος από εκείνον που πίστευε.

Ο γιος του Φάμπιαν, ο Τιοντορ, βασανίζεται από τότε που έγινε μάρτυρας ενός βάνουσου φόνου στο Χέλσινγκορ, τον οποίο διέπραξαν φίλοι της κοπέλας του. Είναι υπό κράτηση και περιμένουν να δικαστούν στη Δανία. Οι τύψεις οδηγούν τον Τιοντορ σε απόπειρα αυτοκτονίας, αλλά την τελευταία στιγμή επεμβαίνει ο Φάμπιαν. Τελικά ο Τιοντορ αποφασίζει να κάνει το σωστό και συμφωνεί να καταθέσει στη δίκη.

Στο μεταξύ, ένας αδίστακτος δολοφόνος δίχως συγκεκριμένο κίνητρο αφήνει τα ζάρια να αποφασίζουν ποιο θα είναι το επόμενο θύμα του και πώς θα πεθάνει.

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ

24-27 Ιουνίου 2012

Λένε ότι πίσω από κάθε φόνο υπάρχει ένα κίνητρο. Εκδίκηση για παλιά τραύματα, εφιαλτική παιδική ηλικία που μας αναγκάζει να επαναλαμβάνουμε όσα υπομείναμε κάποτε, οτιδήποτε μπορεί να εξηγήσει την αδιανόητη φρίκη. Αιτία και αποτέλεσμα μας διευκολύνουν να κατανοούμε τον κόσμο και μας βοηθούν να νιώθουμε λίγο πιο ασφαλείς.

Δυστυχώς, σε κάποιες περιπτώσεις, αυτός είναι ευσεβής πόθος. Ο διάβολος δεν χρειάστηκε ποτέ κάποιο κίνητρο.

Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ της κλειδαριάς στην πόρτα του τριώροφου κτιρίου απέναντι από τον σιδηροδρομικό σταθμό του Κλίπαν είχε να λαδωθεί μάλλον εδώ και είκοσι χρόνια. Έτσι, η πόρτα δεν είχε κλείσει τελείως και άνοιξε πανεύκολα χωρίς κωδικό, κλειδί ή βία.

Ο Λίο Χάνσι ήταν έτοιμος να τα παρατήσει. Αλλά, όταν μπήκε αθέατος στην είσοδο χωρίς να ανάψει τα φώτα, πίστεψε, για πρώτη φορά εδώ και αρκετές ώρες, ότι αυτή η νύχτα, η τελευταία πριν αποφασίσει επιτέλους να αλλάξει τη ζωή του, μπορεί να είχε τελικά θετικό αποτέλεσμα. Δεν μπορούσε να θυμηθεί πότε ήταν η τελευταία φορά που πέρασε μια όμορφη βραδιά, και η συγκεκριμένη νύχτα του Ιουνίου, που προχωρούσε γρήγορα προς την αυγή, μέχρι στιγμής κυλούσε πραγματικά φριχτά.

Κι αυτό παρά το γεγονός πως δούλευε σκληρά εδώ και έξι ώρες σερί. Είχε σβήσει ένα ένα από τη λίστα τα σπίτια στην Μπγκερσγκαρντσβάγκεν, τη Φρεντογκάταν και τη Βαλγκάταν και το μόνο που είχε καταφέρει να σουφρώσει ήταν ένα σχετικά καινούριο καρτσάκι και ένα ροζ παιδικό ποδήλατο, πράγμα που αποδείκνυε πόσο χαμηλά είχε πέσει. Έκλεβε από παιδιά και νέους γονείς. Υπήρχε τίποτα χειρότερο απ' αυτό;

Και τα δύο μαζί, θα έπιαναν το πολύ πεντακόσιες κορόνες* –με άλλα λόγια, λιγότερα από εκατό την ώρα. Αν υπολόγιζες τη βενζίνη, το διάλειμμα για καφέ και το γεγονός ότι δεν πληρωνόταν υπερωρίες και εργαζόταν με χασούρα, ξαφνικά το να επιστρέψει στο κολέγιο, να πάρει φοιτητικό δάνειο και να αποκτήσει ένα πτυχίο φαινόταν η μοναδική λογική επιλογή.

Η ψησταριά Weber ήταν αυτή που τον είχε πείσει, ύστερα από όλα αυτά τα χρόνια, ότι η κατάσταση είχε φτάσει στο απροχώρητο. Ότι έπρεπε να δημιουργήσει κάτι στη ζωή του, κάτι πραγματικό που να έκανε μια διαφορά και να μην είχε απλώς σχέση με μικροδιαρρήξεις σε σπίτια των προαστίων και σε αυτοκίνητα μεσοαστών.

Η ψησταριά είχε μέγεθος μικρής εξωτερικής κουζίνας και λειτουργούσε με γκάζι, πράγμα που, βέβαια, από περιβαλλοντική άποψη ήταν αναμφισβήτητη η χειρότερη επιλογή. Ωστόσο, κρίνοντας από το τετρακίνητο τζιπ στον ιδιωτικό δρόμο, οι ιδιοκτήτες δεν έμοιαζαν να νοιάζονται ιδιαίτερα για το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Δεν θα ξαφνιαζόταν καθόλου αν μάθαινε ότι έψηναν μόνο κόκκινο κρέας. Μεγάλες χοντρές μπριζόλες με ένα πελώριο αποτύπωμα άνθρακα που τα στομάχια τους θα έκαναν εβδομάδες να χωνέψουν. Αυτοί οι μπάσταρδοι σίγουρα έπαιρναν και αεροπλάνο όπου κι αν πήγαιναν.

Δεδομένων όλων αυτών, δεν ένιωσε την παραμικρή τύψη όταν είδε τη γυαλιστερή ψησταριά ξεκλειδωτή στην ξύλινη βεράντα του κήπου. Καινούρια, θα κόστιζε τουλάχιστον τριάντα χιλιάρικα, οπότε θα μπορούσε να τη σπρώξει για μερικές χιλιάδες, ίσως ακόμα και πέντε.

Οι μπελάδες του είχαν ξεκινήσει τη στιγμή που πάτησε το

---

* Η ισοτιμία είναι περίπου 1 κορόνα=0,099 ευρώ. (ΣΤΕ)

πόδι του στη βεράντα με τη μορφή δύο δυνατών προβολέων. Ξαφνικά, ήταν σαν να βρισκόταν σε ανάκριση στο Γκουαντάναμο. Δεν ήταν όμως αυτό το χειρότερο. Ο πραγματικός πονοκέφαλος ήταν το καταραμένο σκυλί που είχε ξυπνήσει και είχε αρχίσει να γαβγίζει σαν δαιμονισμένο, ξυπνώντας τελικά τους ιδιοκτήτες, οι οποίοι, φυσικά, άφησαν το λυσσασμένο πλάσμα ελεύθερο.

Το μόνο χειρότερο από τους μη οικολόγους ήταν τα σκυλιά. Εκτός από το ότι έχεζαν παντού, βρομοκοπούσαν σαν τριχωτοί σκουπιδοτενεκέδες και επέμεναν να γαβγίζουν μόλις τον έβλεπαν, λες κι από αυτό εξαρτιόταν η ζωή τους. Δεν είχε σημασία πόσο μικρά ήταν ή αν ήταν μέρα μεσημέρι ή ήταν δεμένα στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Μόλις τον έβλεπαν, τρελαίνονταν και σήκωναν τον κόσμο στο πόδι.

Τουλάχιστον είχε καταφέρει να φτάσει μέχρι το ημιφορηγό, που είχε πάρει μπρος με τη δεύτερη, πράγμα πρωτοφανές.

Εντυπωσιαζόταν που είχε καταφέρει να συνεχίσει για τόσα χρόνια. Ειδικά με την εξέλιξη της τεχνολογίας στις κατοικίες των προαστίων. Μέχρι πριν από λίγα χρόνια, το μόνο που είχες να κάνεις ήταν να σπάσεις ένα παράθυρο με μια πέτρα και ήσουν μέσα. Τώρα, κάθε καταραμένο σπίτι ήταν εξοπλισμένο με εκκωφαντικό συναγερμό ή λυσσασμένα σκυλιά.

Επίσης, όλο και περισσότεροι σήμερα είχαν χρηματοκιβώτια, μέσα στα οποία έβαζαν όλα όσα έκλεβες κάποτε με ευκολία. Ακόμα και οι τηλεοράσεις ήταν άχρηστες πια. Σήμερα, σου έπαιρνε τόσο χρόνο να τις κατεβάσεις από τον τοίχο, που μέχρι να τις βάλεις στο ημιφορηγό σου ήταν πια απαρχαιωμένες.

Τα διαμερίσματα ήταν διαφορετικά, όμως. Για κάποιον λόγο, οι άνθρωποι που έμεναν σε διαμερίσματα ένιωθαν ακόμα ασφαλείς και θεωρούσαν περιττό τον συναγερμό. Κάποιοι ήταν, επίσης, τόσο αφελείς, που άφηναν τις πόρτες

ξεκλειδωτες. Με λίγη τύχη, μπορούσες απλώς να χώσεις το χέρι σου και να ψαχουλέψεις με το πάσο σου ζακέτες και παλτά για κλειδιά και πορτοφόλια.

Παρ' όλα αυτά, μόνο μία στις μερικές εκατοντάδες πόρτες ήταν ξεκλειδωτη και, όπως το περίμενε, οι τρεις πόρτες τόσο στον πρώτο όσο και στον δεύτερο όροφο ήταν κλειδωμένες. Το απλό εργαλείο του δεν είχε καμία ελπίδα να διαρρήξει τις σύγχρονες κλειδαριές που είχαν τοποθετήσει οι ιδιοκτήτες. Στον τελευταίο όροφο υπήρχαν μόνο δύο διαμερίσματα, κάτι που μείωνε ακόμα περισσότερο τις πιθανότητές του.

Η πρώτη ήταν κλειδωμένη, φυσικά. Πήγε και κοίταξε την άλλη.

Ήταν η τελευταία νύχτα που θα γελοιοποιούσε έτσι τον εαυτό του. Το είχε πάρει απόφαση. Ό,τι και να γίνει, αυτό είναι το τελευταίο κτίριο και η τελευταία πόρτα, σκέφτηκε καθώς έβαζε το χέρι του στο πόμολο του Έβερτ Γιόνσον, διαπιστώνοντας ότι δεν χρειάστηκε να το κατεβάσει σχεδόν καθόλου για να ανοίξει η πόρτα.

Αφού συνήλθε από την έκπληξη που επιτέλους βρήκε μια πόρτα ξεκλειδωτη, μπήκε στον σκοτεινό χώρο και κοντοστάθηκε για μερικά δευτερόλεπτα, πριν κλείσει αθόρυβα την πόρτα πίσω του και αφουγκραστεί για κάποιο θόρυβο από τον Έβερτ Γιόνσον ή, ακόμα χειρότερα, από κανένα σκύλο. Όμως όλα ήταν ήσυχια. Σαν να είχε μείνει ακίνητος ο αέρας για εβδομάδες και είχε γίνει τόσο πηχτός, που κολλούσε στο πρόσωπό του. Και είχε και μια γλυκερή, πνιγηρή μυρωδιά.

Άναψε τον φακό του κι έστρεψε τη δέσμη στην κρεμάστρα, όπου ήταν κρεμασμένες τακτικά δύο ζακέτες και ένα σακάκι. Αλλά, πέρα από μια κλειστή σακούλα του Fisherman's Friend, ένα κουμπί πουκαμίσου και μια χούφτα παλιές αποδείξεις από σουπερμάρκετ, δεν βρήκε τίποτα ενδιαφέρον σε καμία από τις

τσέπες. Το ντουλαπάκι για τα κλειδιά στον τοίχο ήταν εξίσου αδιάφορο. Απ' όσο μπορούσε να δει, στο διαμέρισμα και στο χρηματοκιβώτιο δεν υπήρχε κανένα κλειδί αυτοκινήτου.

Προχώρησε πιο μέσα και προσπάθησε να αγνοήσει τη δυσάρεστη αίσθηση, που γινόταν όλο και πιο ενοχλητική. Αλλά, όπως ο αέρας, είχε κολλήσει κι αυτή πάνω του. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Κάτι που τον έκανε να θέλει να κάνει μεταβολή και να γυρίσει σπίτι για να ξεκινήσει αμέσως την καινούρια του ζωή. Δεν θα τα παρατούσε όμως τόσο εύκολα. Είχε βρει ένα ξεκλειδωτο διαμέρισμα. Ήταν σαν να έκλεβες εκκλησία.

Η πρώτη πόρτα αριστερά ήταν κλειστή και θα την άφηνε έτσι προς το παρόν, γιατί προφανώς οδηγούσε στην κρεβατοκάμαρα. Δεν ήθελε να ρισκάρει να ξυπνήσει τον γέρο. Έτσι, μπήκε στη δεξιά μισάνοιχτη πόρτα της κουζίνας.

Ούτε εκεί μύριζε καλύτερα. Τουλάχιστον όμως ήταν μια μυρωδιά που αναγνώριζε. Μπαγιάτικο φαγητό, σκουπίδια και αποχέτευση. Το μάτι της κουζίνας ήταν ακόμα αναμμένο και, αυθόρμητα, πήγε και το έκλεισε. Δεν άντεχε τη σκέψη να σπαταλιέται τόσο ρεύμα.

Στο μικρό στρογγυλό τραπέζι πίσω του υπήρχε ένα άδειο πιάτο, ένα μαχαίρι, ένα πιρούνι και ένα άδειο ποτήρι. Επίσης, ένα μισοάδειο μπουκάλι κέτσαπ, ένα βαζάκι με κάποιο μπαχαρικό κι ένα μπουκάλι γάλα.

Το γάλα είχε λήξει στις 27 Μαΐου, σχεδόν έναν μήνα πριν. Αυτό εξηγούσε πολλά. Ο Έβερτ Γιόνσον ήταν νεκρός και ακόμα περίμενε κάποιον να τον βρει στο διαμέρισμα. Είχε ξαναδεί νεκρό κάποτε, αλλά μόνο για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου σε ένα τροχάιο πριν από δέκα χρόνια. Παρ' όλα αυτά, έβλεπε ακόμα εφιάλτες με τις λεπτομέρειες που είχαν χαραχτεί στη μνήμη του.

Ήλπιζε να μην επαναλαμβάνόταν το ίδιο σκηνικό εδώ· ο

γέρος πιθανόν είχε πάθει εγκεφαλικό ή κάτι τέτοιο. Από την άλλη, δεν είχε ιδέα πώς έδειχνε ένα πτώμα ύστερα από έναν ολόκληρο μήνα σε τέτοια ζέστη.

Γύρισε στον διάδρομο, προχώρησε μέχρι την κλειστή πόρτα και προετοιμάστηκε πριν την ανοίξει. Όπως το περίμενε, το δωμάτιο ήταν σκοτεινό. Τα στόρια ήταν κατεβασμένα, αλλά όχι τελείως κλειστά, και άφηναν να τρυπώνει το πρώτο φως της αυγής, που έριχνε φωτεινές ρίγες πάνω σε ένα κομοδίνο με βιβλία και ένα γραφειάκι με έναν υπολογιστή.

Και πάνω στο κρεβάτι.

Στο άδειο κρεβάτι.

Ο Λίο Χάνσι μπερδεύτηκε. Υπήρχε κι άλλο δωμάτιο; Ή μήπως ο Έβερτ Γιόνσον είχε καταφέρει να καλέσει ασθενοφόρο και ήταν τώρα στο νοσοκομείο; Αυτό είχε γίνει; Μήπως δεν είχε προλάβει να κλειδώσει την πόρτα πίσω του;

Ο υπολογιστής στο γραφείο ήταν Dell, τίποτα το ιδιαίτερο. Αλλά έμοιαζε σχετικά καινούριος και, ανάλογα με τη μνήμη και τον επεξεργαστή, ίσως έπανε μερικές χιλιάδες.

Όταν κούνησε το ποντίκι για να αποσυνδέσει το πληκτρολόγιο, η οθόνη άναψε, αποκαλύπτοντας μια επιφάνεια γεμάτη αρχεία και έγγραφα. Άρα δεν είχε κωδικό κι αυτό για έναν υπολογιστή ισοδυναμούσε με ένα ξεκλείδωτο διαμέρισμα. Κάθισε στην καρέκλα του γραφείου και κοίταξε τα διάφορα αρχεία, που είχαν ακατάληπτες ονομασίες από συνδυασμούς γραμμάτων.

Εκτός από ένα. *Bitcoin Core*.

Είχε ακούσει ότι τα bitcoin ήταν ένα είδος εικονικού νομίσματος που είχε επινοήσει κάποιος άγνωστος Γαλιωνέζος και ότι κάθε συναλλαγή σπαταλούσε αδιανόητη ποσότητα ενέργειας. Προφανώς, το δίκτυο bitcoin καταλάωνε την ίδια ποσότητα ηλεκτρικού ρεύματος με ολόκληρη τη Σουηδία.

Όμως δεν ήξερε πώς λειτουργούσε και πώς χρησιμοποιούνταν το νόμισμα.

Άνοιξε το πρόγραμμα και πάτησε τυχαία παράθυρα μέχρι που βρήκε ένα με δύο ξεχωριστές στήλες. Η μία είχε τον τίτλο *Πορτοφόλι* και η άλλη *Πρόσφατες συναλλαγές* και, απ' όσο μπορούσε να καταλάβει, ο Έβερτ Γιόνσον είχε μαζέψει 2.400 bitcoins τους τελευταίους έξι μήνες.

Αυτό δεν του έλεγε και πολλά. Μπορεί να ήταν μερικές εκατοντάδες ή μερικές χιλιάδες κορόνες. Άλλα ίσως τελικά αποζημιωνόταν για τη σκληρή δουλειά που είχε πατήσει απόψε.

Βρήκε το πρόγραμμα περιήγησης, μπήκε στο διαδίκτυο και πληκτρολόγησε στο πεδίο αναζήτησης «νόμισμα bitcoin». Η ιστοσελίδα που άνοιξε ήταν ένας πίνακας με διάφορες στήλες, όπου άλλαζαν γρήγορα διάφορα νούμερα. Για εκείνον ήταν ένα αδιαπέραστο τείχος μαθηματικών. Αλλά όταν ο σφυγμός του άρχισε να χτυπάει ξαφνικά πιο γρήγορα, κατάλαβε ότι η καρδιά του είχε συνειδητοποιήσει κάτι που ο εγκέφαλός του θα χρειαζόταν λίγα περισσότερα δευτερόλεπτα για να δει.

Ένα bitcoin ισοδυναμούσε με επτά δολάρια. Επτά δολάρια, επανέλαβε μέσα του υπολογίζοντας στα γρήγορα ότι τα bitcoins του γέρου άξιζαν πάνω από εκατόν πενήντα χιλιάδες σουηδικές κορόνες. Ήταν μια ολόκληρη περιουσία που μπορούσε να περάσει κατευθείαν στην τσέπη του. Χωρίς μεσάζοντες και, το σημαντικότερο, χωρίς τύψεις ότι έκλεβε νέους γονείς και κάποιο κοριτσάκι που μόλις είχε μάθει να κάνει ποδήλατο.

Αποσύνδεσε την οθόνη, την έβγαλε στον διάδρομο και, πάνω που ήταν έτοιμος να γυρίσει για τα υπόλοιπα, συνειδητοποίησε ότι δεν είχε κοιτάξει στο σαλόνι, το οποίο θα πρέπει να βρισκόταν στο τέρμα του διαδρόμου, πίσω από την τζαμένια πόρτα.

Αυτό που ήθελε να κάνει ήταν να πάρει τον υπολογιστή και να φύγει, αλλά στο σαλόνι μπορεί να υπήρχε κανένα παλιό βάζο ή, με την τύχη που είχε απόψε, κάποιο έργο τέχνης.

Τη στιγμή όμως που άνοιξε την πόρτα, ξέχασε τελείως τα πολύτιμα αντικείμενα και ζάρωσε στην έντονη γλυκερή μυρωδιά που είχε καταφέρει να αγνοεί μέχρι στιγμής, όμως τώρα τον ανάγκασε να καλύψει το στόμα του με την μπλούζα του.

Δύο βήματα μέσα στο δωμάτιο αρκούσαν για να καταλάβει από πού ερχόταν αυτή η μυρωδιά. Δεν κατάλαβε όμως την αιτία της. Πλησίασε περισσότερο και έστρεψε τον φακό του στο μεγάλο κυλινδρικό αντικείμενο στο κέντρο του δωματίου. Είχε 60 εκατοστά πλάτος και 180 μήκος, ήταν καφεπράσινο και φτιαγμένο από κάποιο είδος τεντωμένου πλαστικού. Σαν σκηνή. Ή θερμοκήπιο. Σαν αυτό που ίσως θα αναγκάζονταν να χρησιμοποιήσουν οι άνθρωποι όταν η Γη θα έπαυε να είναι κατοικήσιμη και θα ερχόταν η ώρα να αποικίσουν τον Άρη.

Έστρεψε τον φακό στη μια άκρη του κυλίνδρου. Από κοντά, το πλαστικό έμοιαζε με τον πάτο διάφανου σκουπιδοτενεκέ και, όταν άγγιξε επιφυλακτικά τη στρογγυλή άκρη, διαπίστωσε ότι ο σκελετός από κάτω ήταν στην πραγματικότητα η ρόδα ενός ποδηλάτου. Σίγουρα υπήρχε ρόδα και στην άλλη άκρη και οι πλαστικές σακούλες ήταν κολλημένες με πολλές στρώσεις χοντρής κολλητικής ταινίας στο κέντρο.

Το μαραφέτι ήταν σαφώς αυτοσχέδιο. Αλλά για ποιο σκοπό;

Έσκυψε πιο κοντά στο κυλινδρικό πλαστικό αντικείμενο και έφεξε με τον φακό του μέσα του, αλλά το μόνο που κατάφερε να δει ήταν διάφορες αποχρώσεις του σκούρου πράσινου και του καφέ. Σαν να ήταν γεμάτο φύκια ή κάτι τέτοιο.

Αυτό που του τράβηξε όμως την προσοχή ήταν το πράγμα πίσω από το εξωτερικό στρώμα, πίσω από όλη αυτή την πράσινη γλίτσα, και μόνο τότε είδε ότι κουνιόταν.

EINAI ΛΑΘΟΣ...

Ένα αδιαπέραστο τείχος από πόδια εμπόδιζε τη θέα προς κάθε κατεύθυνση. Καμιά εικοσαριά άτομα διάφορων ηλικιών με καρτσάκια του σουπερμάρκετ, όλα να κοιτάζουν εκείνον. Προσπάθησε να ανακαθίσει στο γυαλιστερό πέτρινο πάτωμα και γύρισε προς τη φωνή του κοριτσιού πίσω του. Ήταν η Ματίλντα, η κόρη του. Καθόταν οκλαδόν και τον κοιτούσε με αυτό το καινούριο βλέμμα που δεν θα συνήθιζε ποτέ. Το βλέμμα που δεν ήταν δικό της και έδειχνε ξεκάθαρα ότι δεν ήταν πλέον ο εαυτός της.

«Τι είπες;» ρώτησε.

Όλα όσα ξέρεις είναι λάθος...

Η εύθραυστη φωνή ερχόταν από εκείνη. Έβλεπε τα χείλη της να κουνιούνται καθώς μιλούσε. Όμως δεν ήταν η φωνή της Ματίλντα – όχι της δικής του Ματίλντα, τουλάχιστον.

«Φάμπιαν, με ακούς;» Ο Φάμπιαν σήκωσε τα μάτια και είδε τη Σόνια να σκύβει από πάνω του. «Λιποθύμησες».

«Όχι, Σόνια». Κούνησε το κεφάλι του. «Δεν λιποθύμησα».

Του έγνεψε επίμονα και του χαμογέλασε. «Έλα, θα σε βοηθήσω να σηκωθείς». Κατάφερε να τον σηκώσει όρθιο και μετά γύρισε στον κόσμο που τους κοιτούσε. «Σταματήστε

να κοιτάτε τώρα και γυρίστε στα φώνια σας. Η παράσταση τελείωσε». Οι θεατές σκόρπισαν, αλλά με την άκρη του ματιού του είδε έναν άντρα με σκούρα ρούχα να περνάει από μπροστά τους πηγαίνοντας στο τμήμα των αλλαντικών, πράγμα που τον έκανε ξαφνικά να συνειδητοποιήσει ότι βρισκόταν στο ICA Maxi του Χίλινιε.

Η Σόνια πήρε το πρόσωπό του στα χέρια της και τον ανάγκασε να την κοιτάξει. «Εσύ και ο Τιοντορ. Τσακωθήκατε και φωνάζατε τόσο δυνατά, που όλοι σταμάτησαν και σας κοιτούσαν. Προσπάθησα να σε ηρεμήσω, αλλά...» Κούνησε το κεφάλι της. Δεν υπήρχε ίχνος πια από την προηγούμενη ηρεμία της. «Δεν είχα ιδέα ότι ήταν τόσο δυνατός. Έπεσες και χτύπησες το κεφάλι σου στο πάτωμα και τώρα είναι... Με τη Ματίλντα προσπαθήσαμε να τον πείσουμε να μείνει, αλλά ήταν αδύνατον. Με καταλαβαίνεις; Και τώρα πρέπει να τον βρούμε πριν είναι αργά». Ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα.

«Σόνια, μην ανησυχείς». Τη χάιδεψε στο μάγουλο. «Είμαι σίγουρος πως θα τον βρούμε».

Όλα όσα ξέρεις είναι λάθος...

Γύρισε απότομα στη Ματίλντα. «Εσύ το λες αυτό συνεχώς;»
«Γιατί ρωτάς αφού ξέρεις ήδη την απάντηση;»

Η Γκρέτα. Το φάντασμα. Αυτή ήταν που προσπαθούσε να του πει κάτι; Αυτό ήταν; Αυτός δεν πίστευε καν στα φαντάσματα. Ή στα πνεύματα, όπως επέμενε να τα αποκαλεί η Ματίλντα. Και αυτός ο σκουρόχρωμος άντρας στον πάγκο των αλλαντικών που περίμενε να εξυπηρετηθεί. Γιατί δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του από πάνω του; Τι έτρεχε με το πρόσωπό του;

Ξαφνικά, ο άντρας έτρεχε προς τον πάγκο. Μετά, με μια αστραπιαία κίνηση, έβαλε το αριστερό χέρι του πάνω στο καμπύλο τζάμι και στην κυριολεξία πέταξε στην άλλη πλευρά,

όπου άρπαξε ένα μαχαίρι από ένα ξύλο κοπής και το έμπηξε στον λαιμό του υπαλλήλου, τον οποίο ο Φάμπιαν αναγνώρισε ξαφνικά σαν τον Ασάρ Σκάνας, τον άντρα με το μπεζ σακάκι των Σουηδών Δημοκρατών και το ανεβασμένο σχεδόν μέχρι το στήθος τζιν παντελόνι.

Ο Σκάνας ούρλιαξε από τον πόνο, προσπαθώντας να σταματήσει την αιμορραγία από το τραύμα με το ένα χέρι και να αποκρούσει τον άνθρωπο που του επιτέθηκε με το άλλο. Όμως το αίμα εκτοξευόταν από την καρωτίδα του με τέτοια δύναμη, που τα πάντα σε ακτίνα τριών μέτρων βιάφτηκαν κατακόκκινα. Και ο δράστης συνέχιζε να τον μαχαιρώνει ξανά και ξανά σαν να μην επρόκειτο να σταματήσει ποτέ.

Πρώτη φορά έβλεπε κάτι τόσο βάρβαρο ο Φάμπιαν. Κι ωστόσο του φαινόταν παράξενα οικείο. Σαν μια ηχώ από κάτι πολύ χειρότερο.

Όλα όσα ξέρεις είναι λάθος...

Και αυτή η εύθραυστη κοριτσιίστικη φωνή. Γιατί δεν τον άφηνε στην ησυχία του; Η Ματίλντα ήταν αυτή που είχε ζητήσει και είχε λάβει αυτή την αινιγματική απάντηση στη διάρκεια της σεάνς της. Ή... μήπως προοριζόταν για εκείνον; Γι' αυτό την άκουγε διαρκώς;

«Όχι, σε παρακαλώ, μη φεύγεις». Η Σόνια προσπάθησε να τον σταματήσει. «Πρέπει να ψάξουμε τον Τιοντορ. Εσύ, εγώ και η Ματίλντα, μαζί. Αλλιώς δεν θα τον βρούμε ποτέ».

Εκείνος όμως κατάφερε να ελευθερωθεί και έτρεξε προς τον αιματοβαμμένο πάγκο των αλλαντικών, όπου ο Σκάνας τώρα σωριαζόταν στο πάτωμα.

«Γαμώτο, πρέπει να με ακούσεις», ούρλιαζε η Σόνια πίσω του. «Ο γιος μας αγνοείται και πρέπει να τον βρούμε πριν είναι πολύ αργά!»

Ήταν δική του ευθύνη να σταματήσει τον δράστη, το

ένιωθε. Δεν υπήρχε κανένας άλλος. Κανένας ανώτερος. Καμία ομάδα. Μόνο εκείνος.

Σκαρφαλώνοντας πάνω από τη γυάλινη βιτρίνα, γλίστρησε μέσα στη λίμνη αίματος γύρω από τον Σκάνας, που κειτόταν άφυχος στο πάτωμα με μια πιρούνα καρφωμένη στο πρόσωπο.

Υπήρχαν παντού αίματα. Στα χέρια του, στα ρούχα του, στο πρόσωπό του. Μπορούσε να γευτεί τη γλυκερή, μεταλλική γεύση στη γλώσσα του. Αλλά εκτός από την πόρτα προς τον χώρο υπηρεσίας, που ακόμα ταλαντευόταν μπρος πίσω, δεν υπήρχε κανένα ίχνος του δράστη.

Όλα όσα ξέρεις είναι λάθος...

Έτρεξε πίσω του και ξαφνικά βρέθηκε σε ένα πλυσταριό. Ο δολοφόνος στεκόταν στο βάθος, δίπλα σε ένα μεγάλο κίτρινο πλυντήριο και έσκυβε για να πατήσει ένα από τα κουμπιά.

«Ει!» φώναξε, χώνοντας το χέρι στο σακάκι του για να τραβήξει το όπλο από τη θήκη του. «Πέσε στο πάτωμα! Μπρούμυτα, με τα χέρια ανοιχτά!»

Όμως δεν υπήρχε όπλο. Ούτε καν θήκη. Και ο άντρας εκείνη την ώρα έβγαινε από μια βαριά μεταλλική πόρτα. Έτρεξε πίσω του, αλλά η πόρτα έκλεισε με δύναμη πριν προλάβει να περάσει και, όσο κι αν τη χτυπούσε και την τραβούσε, δεν μπορούσε να την ανοίξει ξανά.

Λαχανιασμένος, μες στα αίματα και στον ιδρώτα, γύρισε προς τα πλυντήρια και προχώρησε μέχρι το κίτρινο, που μόλις είχε αρχίσει να λειτουργεί και γέμιζε με νερό.

Όλα όσα ξέρεις είναι λάθος...

Έσκυψε και κοίταξε από το γυάλινο πορτάκι, κατευθείαν μέσα στον σκοτεινό κάδο, που στριφογυρνούσε σχεδόν υπνωτιστικά.

Μόνο όταν ένα χέρι χτύπησε πάνω στο τζάμι μπροστά του συνειδητοποίησε ότι κάποιος ήταν μέσα στο πλυντήριο.

Κάποιος που προσπαθούσε απεγνωσμένα να βγει, καθώς ο κάδος στριφογυρνούσε ασταμάτητα. Μία από τη μια μεριά και μία από την άλλη.

Σε μια προσπάθεια να το σταματήσει, πάτησε όλα τα κουμπιά και, όταν δεν τα κατάφερε, άρχισε να τα κοπανάει. Όμως ο κάδος συνέχισε να στριφογυρνάει γεμίζοντας ταυτόχρονα με νερό και το χέρι άρχισε να κοπανάει πιο απεγνωσμένα το γυάλινο πορτάκι.

Ακολούθησε το χοντρό καλώδιο στην πλάτη του πλυντηρίου μέχρι την πρίζα με τον διακόπτη. Αλλά ακόμα κι όταν έκλεισε τον διακόπτη, ο κάδος δεν σταμάτησε να γυρίζει και να γεμίζει με νερό.

Εξουθενωμένος από την απελπισία, σωριάστηκε στο πάτωμα δίπλα στο γυάλινο πορτάκι και κοίταξε μέσα στη σκοτεινή, περιστρεφόμενη κόλαση της άλλης πλευράς, ανίκανος να βοηθήσει.

Όλα όσα ξέρεις είναι λάθος...

Ακόμα κι όταν συνειδητοποίησε ότι κολλημένο στο τζάμι ήταν το πρόσωπο του Τιοντορ, παρέμεινε ανίκανος να τον σώσει. Τον ίδιο του τον γιο. Ήταν εκεί μπροστά του, πάλευε για τη ζωή του όσο ο περιστρεφόμενος κάδος συνέχιζε να τον πνίγει στο νερό.

Ο Τιοντορ ούρλιαζε. Ούρλιαζε και ο Φάμπιαν με όλη του τη δύναμη. Κι ωστόσο ο μόνος ήχος ήταν ο παφλασμός του νερού και ο κάδος που περιστρεφόταν όλο και πιο γρήγορα, μέχρι που το έντρομο πρόσωπο του Τιοντορ έγινε μια θολή μουτζούρα.

Ο Φάμπιαν άνοιξε τα μάτια και βρέθηκε να κοιτάζει το φωτιστικό οροφής που είχε ξεχάσει ο προηγούμενος ιδιοκτήτης του σπιτιού, ο Ότο Παλαντίνσκι, και το οποίο κρεμόταν ακόμα

στην κρεβατοκάμαρά τους, παρόλο που το απεχθάνονταν τόσο εκείνος όσο και η Σόνια.

Ήταν όνειρο, σκέφτηκε. Ένας εφιάλτης. Στην πραγματικότητα, τα πράγματα πήγαιναν καλύτερα απ' ό,τι εδώ και χρόνια. Με τη Σόνια να κοιμάται γυμνή δίπλα του στο κρεβάτι, τον δολοφόνο Ερίκ Γιάκομπσεν υπό κράτηση και τις αποδείξεις που κατέρριπταν το άλλοθι του Ίνκβαρ Μολάντερ καλά κρυμμένες, θα ήταν απληστία να ζητήσει περισσότερα.

Ακόμα και ο Τιοντορ είχε λογικευτεί και είχε αποφασίσει να περάσει τον πορθμό εκείνο το απόγευμα για να παρουσιαστεί στην αστυνομία της Δανίας, να πει την αλήθεια και να καταθέσει στη δίκη της Χαμογελαστής Συμμορίας.

Παρ' όλα αυτά, η καρδιά του κάλπαζε στο στήθος του. Σαν την αρχή μιας κρίσης πανικού που ανά πάσα στιγμή μπορούσε να ξεγελάσει τον εγκέφαλό του ώστε να πιστέψει ότι ήταν ανίκανος να αναπνεύσει και έτοιμος να πεθάνει.

Το όνειρο έφταιγε; Γιατί όνειρο ήταν, σωστά; Σίγουρα ήταν παράξενο και αρκετά αλλόκοτο ώστε να το καταλάβει πριν ακόμα ξυπνήσει. Όμως όχι, δεν ήταν το όνειρο αυτό που τον είχε τρομάξει, συνειδητοποιούσε τώρα. Αυτό που τον είχε πλημμυρίσει αδρεναλίνη ήταν εκείνο που προσπαθούσε να του πει.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι, αθόρυβα για να μην ξυπνήσει τη Σόνια, έτρεξε στον διάδρομο και άνοιξε την πόρτα του Τιοντορ. Προς μεγάλη του ανακούφιση, ήταν στο κρεβάτι του. Ο αγαπημένος του γιος ανάσαινε βαριά και δεν κουνήθηκε όταν τον φίλησε απαλά στο μέτωπο και τον σκέπασε. Τρανή απόδειξη ότι η Ματίλντα, εκείνη η Γκρέτα και όλο το όνειρο έκαναν λάθος. Κανείς από την οικογένειά τους δεν επρόκειτο να πεθάνει.

Μήπως όμως το όνειρο δεν είχε καμία σχέση με τον Τιοντορ;

Προσπάθησε να θυμηθεί τι είχε συμβεί σε αυτό και τελικά κατέληξε ότι το όνειρο λάθευε σε όλα σχεδόν. Στην πραγματικότητα, το θύμα πίσω από τον πάγκο των αλλαντικών ήταν ο Λέναρτ Άντερσον και όχι ο παιδόφιλος Ασάρ Σκάνας. Αυτός είχε συλληφθεί για τον φόνο του Μουνίφ Γκανέμ. Του Μουνίφ, όχι του Τίοντορ.

Τίποτα δεν ήταν σωστό. Απολύτως τίποτα.

Ήταν ακριβώς αυτό που έλεγε η εύθραυστη κοριτσιίστικη φωνή που έβγαινε συνεχώς από το στόμα της Ματίλντα.

Όλα όσα ξέρεις είναι λάθος...

Και τώρα επιτέλους καταλάβαινε γιατί.

ΗΤΑΝ ΜΟΝΟ ΕΞΙ ΠΑΡΑ ΤΕΤΑΡΤΟ το πρωί όταν ο Φάμπιαν μπήκε στο κέντρο συντονισμού στον τελευταίο όροφο του αρχηγείου της αστυνομίας του Χέλσινμποργκ. Σε λίγες ώρες, ολόκληρη η ομάδα θα ήταν εκεί για να ακούσει τι είχε να αναφέρει ο Κλίπαν σχετικά με τα πλάνα από τις κάμερες κλειστού κυκλώματος του ICA Μαχί την εβδομάδα πριν από τον φόνο του Λέναρτ Άντερσον. Τις τελευταίες μέρες εξέταζε τα βίντεο καρέ καρέ και όλοι ήλπιζαν ότι θα έβρισκε κάτι που θα οδηγούσε σε μια σημαντική ανακάλυψη για την έρευνα, η οποία μέχρι στιγμής δεν είχε καταλήξει σε κάποιον ύποπτο ή σε αδιάσειστα στοιχεία.

Όμως ο Φάμπιαν δεν ήταν εκεί γι' αυτό. Στην πραγματικότητα, προσπαθούσε να αποφεύγει τους άλλους. Ό,τι κι αν πίστευε για το υποσυνείδητο και τα όνειρα, δεν μπορούσε να αγνοήσει ότι το τελευταίο είχε κάνει πιο έντονο το προαίσθημα που εδώ και κάποιον καιρό πάλευε να αγνοήσει και η μόνη συντροφιά που είχε ανάγκη αυτή τη στιγμή ήταν ο γεμάτος στοιχεία πίνακας.

Τα μελέτησε προσεκτικά, μέχρι που βεβαιώθηκε ότι ήταν όλα ακόμα εκεί. Παρόλο που δύο από τις έρευνες κόντευαν να κλείσουν, οι τοίχοι ήταν ακόμα γεμάτοι με φωτογραφίες

από τα θύματα, τους τόπους των εγκλημάτων και τους δράστες. Λίστες με πιθανά κίνητρα στριμώχνονταν για μια θέση ανάμεσα σε σημειώσεις και θεωρίες, από τις οποίες κάποιες είχαν διαγραφεί και άλλες ήταν κυκλωμένες, και παντού υπήρχαν βέλη διάφορων χρωμάτων που προσπαθούσαν να τα ενώσουν όλα αυτά μαζί.

Από κοντά, μπορούσες να κάνεις διάφορες λογικές σκέψεις. Από μακριά όμως, η όλη εικόνα έδειχνε χαοτική, πράγμα που εκ των υστέρων έμοιαζε να απεικονίζει ακριβώς την εξέλιξη της δουλειάς τους τις τελευταίες εβδομάδες.

Τότε όμως, ασχολούνταν ταυτόχρονα με τρεις μεγάλες έρευνες. Τρεις παράλληλες ανθρωποκτονίες που δεν έμοιαζαν να έχουν τίποτα κοινό. Τρεις εντελώς διαφορετικοί κόσμοι, ο καθένας με θύματα και υπόπτους, στοιχεία που έπρεπε να ακολουθήσουν, τόπους εγκλήματος που έπρεπε να αναλύσουν, θεωρίες που έπρεπε να εξετάσουν από κάθε πλευρά, θεωρίες που είχαν απορριφθεί και είχαν ξαναγυρίσει στο τραπέζι.

Δεν είχε ιδέα πόσες ανακρίσεις είχε κάνει την τελευταία εβδομάδα και πόσα βίντεο από κάμερες κλειστού κυκλώματος είχε ελέγξει εξονυχιστικά. Ο αριθμός πάντως ήταν πολύ μεγάλος και, παρόλο που τους είχαν ξεφύγει πράγματα, γενικά, είχαν διεξάγει κάθε έρευνα σύμφωνα με τους τύπους και τελικά είχαν συλλάβει δύο δράστες που θα καταδικάζονταν και θα φυλακίζονταν.

Αλλά, ειλικρινά, σε ό,τι αφορούσε τα κίνητρα, ψαχούλευαν στο σκοτάδι και, όσο κι αν δεν ήθελε να το παραδεχτεί, ακόμα στα τυφλά πήγαιναν.

Όπως έλεγε διαρκώς η εύθραυστη κοριτσιίστικη φωνή στο όνειρό του, όλα όσα ήξεραν ήταν λάθος.

Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ο επιχειρηματίας Ερίκ Γιάκομπσεν ήταν ένοχος για την εγκατάσταση κρυφών καμερών στα

σπίτια διάφορων γυναικών ή ότι η Μόλι Βέσμαν ήταν μία από αυτές. Ήταν, επίσης, σίγουρο ότι, κρυμμένος πίσω από την ταυτότητα του Κολόμβου, είχε κάνει σεξ με τη Βέσμαν και είχε χτυπήσει ένα τατουάζ με το σύμβολό του ανάμεσα στα πόδια της. Το είχε παραδεχτεί. Αλλά για τη δηλητηρίαση αυτής της γυναίκας με ρικίνη δεν είχαν ούτε αποδεικτικά στοιχεία ούτε κάποια εξήγηση. Πόσο μάλλον ένα λογικό κίνητρο.

Το ίδιο ίσχυε και για τον Ασάρ Σκάνας. Κανένας δεν αμφισβητούσε το γεγονός ότι ήταν ένας παιδόφιλος που θα έδινε ακόμα και τα πέντε δάχτυλα του αριστερού του χεριού για να ολοκληρώσει τον βιασμό της εξάχρονης Έστερ Λάνγκρεν με την ησυχία του. Αλλά από μόνη της η παιδοφιλία δεν εξηγούσε ούτε κατά διάνοια γιατί θα έβαζε με τη βία το αγοράκι από τη Συρία, τον Μουνίφ Γκανέμ, να πεθάνει σε έναν περιστρεφόμενο κάδο πλυντηρίου.

Παρόμοια ήταν και η περίπτωση του Λέναρτ Άντερσον. Ίσως η σύσκεψη που είχε ζητήσει ο Κλίπαν να άλλαζε τα πράγματα, αλλά μέχρι στιγμής δεν είχαν καταφέρει να καταλήξουν σε μια λογική εξήγηση για τον λόγο που κάποιος θα τον μαχαίρωνε επανειλημμένα μπροστά σε ένα σωρό μάρτυρες μέσα στο ICA Maxi.

Εφόσον οι τρεις φόντοι είχαν γίνει σε διάστημα μερικών ημερών, αποφάσισαν να αναζητήσουν ένα κίνητρο που θα μπορούσε να συνδέει τις έρευνες, έναν κοινό παρονομαστή.

Όταν αυτό δεν έφερε αποτέλεσμα, άρχισαν να ψάχνουν για τρία ξεχωριστά κίνητρα. Είχαν σκεφτεί τα πάντα, από την ξενοφοβία μέχρι τον εθισμό στο σεξ, εξετάζοντας κάθε θεωρία απ' όλες τις πλευρές και προσπαθώντας να την κάνουν να ταιριάζει με τα στοιχεία που είχαν.

Κίνητρο, κίνητρο, κίνητρο. Όλο γι' αυτό μιλούσαν. Δες και το κίνητρο ήταν το κλειδί που θα ξεκλείδωνε όλα τα μυστήρια.

Αν απλώς κατάφερναν να το βρουν, ο δράστης δεν θα γλίτωνε.

Ο Φάμπιαν τράβηξε μια καρέκλα, κάθισε μπροστά από τον πίνακα κι άρχισε να σχηματίζει μια σκέψη που θα προτιμούσε να μην έκανε. Μια σκέψη που ερχόταν σε αντίθεση με όλα όσα πίστευαν οι συνάδελφοί του. Σε αντίθεση με την πολυετή εμπειρία τους ως επιθεωρητών. Αλλά όσο περισσότερο κοιτούσε το χάος με τις φωτογραφίες και τις σημειώσεις, τόσο πιο καθαρά το έβλεπε.

Πολύ σύντομα, το χάος μπροστά του διαλύθηκε, σαν να μην υπήρξε ποτέ. Ξαφνικά, όλα έγιναν εντελώς ξεκάθαρα. Πρώτα απ' όλα, η γεωγραφία και το χρονοδιάγραμμα. Όλα είχαν συμβεί στη βορειοδυτική πλευρά του Σκόνε σε ένα σχετικά μικρό χρονικό διάστημα. Αυτό που έβλεπε τώρα μπροστά του ήταν κάτι τελείως διαφορετικό.

Οι ομοιότητες κρύβονταν στις διαφορές.

Κάθε φόνος ήταν τόσο εντυπωσιακός και διαφορετικός από τους άλλους δύο, που έπρεπε να αναζητήσουν τον κοινό παρονομαστή στις ακραίες διαφορές. Η σκέψη ήταν περίπλοκη, αλλά, ύστερα από μερικά λεπτά, ο Φάμπιαν ένιωσε ότι είχε αρχίσει να ξεχωρίζει το μοτίβο που έψαχναν.

«Κοίτα να δεις. Από τώρα με τα μούτρα στη δουλειά;» Αυτός ήταν ο Κλίπαν, που μπήκε στο δωμάτιο με ένα θερμός καφέ στο ένα χέρι κι ένα λάπτοπ στο άλλο. «Νωρίς ήρθες». Άφησε κάτω το θερμός. «Είναι μόνο έξι και είκοσι».

Ο Φάμπιαν ανασήκωσε τους ώμους. «Ξέρεις πώς είναι το καλοκαίρι». Δεν μπορούσε να του το πει ακόμα. Όχι ακόμα. «Με ξύπνησε το φως και δεν μπορούσα να κοιμηθώ ξανά».

Ο Κλίπαν έγνεψε, αλλά τα μάτια του, που πέρασαν από τον πίνακα στον Φάμπιαν και μετά πάλι στον πίνακα, έδειχναν ότι δεν έχει πειστεί. «Έτσι προτίμησες απ' όλα τα μέρη του κόσμου να έρθεις να καθίσεις εδώ. Ενδιαφέρον».

«Δεν είχα τίποτα καλύτερο να κάνω». Χρειαζόταν περισσότερο χρόνο να σκεφτεί και, κυρίως, να βρει μια καλύτερη ιστορία από το ότι η κόρη του είχε κάνει μια σεάνς στο υπόγειο και είχε καλέσει ένα πνεύμα, το οποίο είχε τρυπώσει στα όνειρά του και τον είχε κάνει να δει τα πράγματα πιο καθαρά. «Κι εσύ; Δεν ήξερα ότι είσαι τόσο πρωινός τύπος».

«Τότε δεν με ξέρεις καθόλου. Αντίθετα από την Μπέρτι, εγώ ξυπνάω όλο και πιο νωρίς. Μόλις ξυπνήσει εκείνη τα Σαββατοκύριακα, εγώ ετοιμάζομαι να πέσω πάλι για ύπνο. Φαντάζομαι ότι γι' αυτό είμαστε ακόμα παντρεμένοι». Ο Κλίπαν γέλασε και άνοιξε το λάπτοπ του. «Σήμερα όμως, ήθελα απλώς να έρθω στην ώρα μου και να στήσω τα ηλεκτρονικά πριν από την πρωινή μας σύσκεψη».

«Α, ναι, εξέτασες τα πλάνα από τις κάμερες κλειστού κυκλώματος».

Ο Κλίπαν έγνεψε. «Και βρήκα κάποια πολύ ενδιαφέροντα πράγματα, αν θες να ξέρεις. Αλλά θα πω περισσότερα όταν έρθουν όλοι. Δεν μου λες καλύτερα τι κάνεις εσύ;»

«Ορίστε;»

«Φάμπιαν. Κάθεσαι με τα μάτια καρφωμένα στις έρευνες, δύο από τις οποίες στην ουσία έχουν κλείσει».

«Όχι όμως η τρίτη. Γι' αυτή δεν έχουμε ούτε ύποπτο».

Ο Κλίπαν αναστέναξε και κούνησε το κεφάλι του. «Καλά, μη μου λες αν δεν θες...» Πριν προλάβει να τελειώσει τη φράση, άρχισε να δονείται το κινητό του. Το κοίταξε και έσμιξε τα φρύδια. «Ναι, Κλίπαν εδώ... Σβέρκερ Χολμ, ακριβώς».

Δεν ήταν οι μονολεκτικές απαντήσεις που ακολούθησαν αυτές που έκαναν τον Φάμπιαν να καταλάβει ότι κάτι σοβαρό είχε συμβεί.

«Οκέι... Ναι... Ερχόμαστε».

Ήταν το πόσο γρήγορα έχασε το χρώμα του.

ΔΕΝ ΗΤΑΝ Η ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ που ο Φάμπιαν μύριζε τη γλυκερή, εμετική μυρωδιά της αποσύνθεσης. Αντιθέτως. Τα πρώτα χρόνια του ως αστυνομικού στη Στοκχόλμη, απαντούσε συχνά σε κλήσεις ανθρώπων που είχαν μυρίσει την μπόχα της πτωμαϊνης στο κλιμακοστάσιό τους, ειδικά το καλοκαίρι. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η μυρωδιά ήταν εντυπωσιακά ανεπαίσθητη. Ειδικά από τη στιγμή που τα περισσότερα στοιχεία έδειχναν ότι ο Έβερτ Γιόνσον βρισκόταν σε αυτή την κατάσταση πάνω από έναν μήνα.

Το γεγονός ότι ήταν η πιο ζεστή εποχή του χρόνου περιέπλεκε ακόμα περισσότερο αυτό το μυστήριο. Η δυσωδία θα έπρεπε να είναι αρκετά έντονη για να την αντιληφθούν οι γείτονες και να καλέσουν την αστυνομία τουλάχιστον δύο εβδομάδες νωρίτερα. Αντίθετα, το πτώμα ανακαλύφθηκε μόλις σήμερα, και όχι εξαιτίας της μυρωδιάς, αλλά λόγω μιας επιστολής από την εταιρεία ηλεκτρισμού προς τον Έβερτ Γιόνσον, την οποία είχε βρει μια γειτόνισσα στο χαλάκι της πόρτας της όταν βγήκε να πάρει την πρωινή εφημερίδα της.

Αν ήμουν στη θέση σας, θα πήγαινα να ρίξω μια ματιά στον κύριο Γιόνσον δίπλα, είχε γράψει κάποιος πάνω στον φάκελο. Και μετά, μάλλον θα καλούσα την αστυνομία.

Ο λόγος που η μυρωδιά ήταν τόσο ανεπαισθητη έγινε προφανής τη στιγμή που μαζί με τον Κλίπαν μπήκαν στο σαλόνι και είδαν το δίμετρο κυλινδρικό πλαστικό κουκούλι στο κέντρο του δωματίου.

Ο Κλίπαν σταμάτησε στα μισά του χώρου και το μόνο που έκανε ήταν να κουνήσει το κεφάλι του. Ο Φάμπιαν διένυσε τα τελευταία μέτρα μέχρι το σκούρο πράσινο πλαστικό μόνος του κι έσκυψε προσπαθώντας να δει τι υπήρχε μέσα. Αλλά, παρόλο που ο ήλιος έλουζε εκείνη την ώρα το δωμάτιο με φως, δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα μέσα από το πλαστικό.

Γύρισε στον Κλίπαν, που προφανώς είχε διαβάσει το μυαλό του και είχε ήδη βγάλει τον ελβετικό σουγιά του, με τον οποίο ο Φάμπιαν άνοιξε μια τρύπα δέκα εκατοστών στο πλαστικό.

Παρόλο που η τρύπα ήταν σχετικά μικρή, η μυρωδιά της σαπίλας τον χτύπησε με τέτοια δύναμη, που ενστικτωδώς οπισθοχώρησε, προσπαθώντας να αποφύγει τα χειρότερα. Όμως ήταν πολύ αργά. Μέσα σε δευτερόλεπτα, η ατμόσφαιρα στο δωμάτιο έγινε τόσο πηχτή από τη βρομερή δυσσομία, που ευγνωμονούσε την τύχη του που δεν είχε φάει πρωινό.

Ο Κλίπαν πρόλαβε να φορέσει μια μάσκα και του πέταξε κι εκείνου μία και, παρόλο που τα ρουθούνια του ακόμα τον έτσουζαν, ένιωσε κάπως καλύτερα.

Τουλάχιστον δυο ντουζίνες άσπρα σκουλήκια είχαν ήδη αρχίσει να σέρνονται έξω από την τρύπα και έπεφταν στο πάτωμα, ψάχνοντας περισσότερη τροφή. Πώς είχαν μπει στο φαινομενικά αεροστεγές πλαστικό κουκούλι ήταν αδύνατον να καταλάβει κανείς. Ομολογουμένως, βακτήρια υπήρχαν παντού, αλλά σκουλήκια εμφανίζονταν μόνο εκεί όπου υπήρχαν μύγες που γεννούσαν αβγά, και μέχρι στιγμής δεν είχαν δει ούτε μια μύγα, παρόλο που ήταν σίγουρα θέμα λεπτών η μπόχα να προσελκύσει ολόκληρα σμήνη.

Έσκυψε να κοιτάξει μέσα από την τρύπα, αλλά το μόνο που κατάφερε να δει ήταν δύο καλάμια και πέλματα σε κάθε απόχρωση του πράσινου, του κόκκινου και του μοβ. Σε κάποια σημεία, η αποσύνθεση ήταν τόσο προχωρημένη, που το δέρμα είχε μαυρίσει. Κάτι καφεπράσινο είχε φυτρώσει στο εσωτερικό των πλαστικών τοιχωμάτων και ένα παχύρρευστο καφετί υγρό από την κλεισούρα και το πτώμα είχε σχηματίσει μια σιχαμερή λίμνη στον πάτο.

«Λέγε», είπε ο Κλίπαν. «Τι βλέπεις;»

«Πάνω κάτω αυτό που φαντάζεσαι. Είναι πολύ νωρίς για να ξέρουμε αν είναι ο Έβερτ Γιόνσον, αλλά σίγουρα είναι κάποιος». Ο Φάμπιαν έχωσε τον σουγιά στην τρύπα και έκανε μια οριζόντια τομή ενός μέτρου, με αποτέλεσμα ένα μεγάλο κομμάτι του πλαστικού φύλλου να γυρίσει προς τα έξω και να δημιουργήσει ένα μεγάλο παράθυρο προς το εσωτερικό.

Ο Κλίπαν πλησίασε, γονάτισε και κοίταξε το πτώμα, που ήταν ανάσκελα με τα χέρια και τον λαιμό δεμένα σε έναν χοντρό μεταλλικό σωλήνα, ο οποίος διαπερνούσε το κουκούλι σαν άξονας και κατέληγε στα δύο άκρα του σε κάτι που έμοιαζε με ρόδες ποδηλάτου.

«Όχι, αυτό παραπάει». Ο Κλίπαν κούνησε το κεφάλι του. «Όχι κι άλλη υπόθεση. Όχι τώρα που επιτέλους καταφέραμε να κλείσουμε δύο έρευνες και ετοιμαζόμαστε να επικεντρωθούμε στον φόνο του ICA Maxi».

Τα σημεία του πτώματος που δεν ήταν καλυμμένα με σκουλήκια ήταν σκούρα και πρησμένα, άλλα λιγότερο κι άλλα περισσότερο – οι βολβοί των ματιών, για παράδειγμα, και η γλώσσα, που δεν χωρούσε πια στη στοματική κοιλότητα. Το χειρότερο όμως ήταν το στομάχι. Ήταν τόσο διογκωμένο, που έμοιαζε έτοιμο να εκραγεί και να εκσφενδονίσει το περιεχόμενό του.

«Αν είναι να σκοτώσεις κάποιον», συνέχισε ο Κλίπαν, που έμοιαζε ανίκανος να σταματήσει να κουνάει το κεφάλι, «γιατί να μην το κάνεις με τον παλιό, καλό παραδοσιακό τρόπο; Γιατί πρέπει να το κάνουν τόσο αρρωστημένο και πολύπλοκο; Έτσι». Έδειξε έναν από τους καρπούς του θύματος, όπου το λουρί είχε σκάψει το περισσότερο δέρμα, αποκαλύπτοντας σημεία του σκελετού. «Φαντάζεσαι πόσο πολύ θα πρέπει να πάλεψε για να ελευθερωθεί;» είπε αναστενάζοντας. «Ειλικρινά, δεν ξέρω πώς θα το κάνουμε αυτό. Άλλη μία υπόθεση στο γραφείο μας θα είναι καταστροφή. Κι αν θες τη γνώμη μου, αυτή δείχνει τουλάχιστον εξίσου πολύπλοκη με τις υπόλοιπες».

Ο Φάμπιαν έγνεψε, παρόλο που ήταν σίγουρος ότι ο Κλίπαν δεν θα μπορούσε να κάνει περισσότερο λάθος. Αυτή δεν ήταν άλλη μία υπόθεση. Κατά πάσα πιθανότητα, συνδεόταν με τον ίδιο τρόπο με τις υπόλοιπες.